

Večkrat sva se prijazno pogovarjala o tem in onem, kadar je pomagal pri nas delati, kake sode nabijati ali kaj drugega. Nikdar ne pozabim, kar mi je rekel ob neki taki priliki. »Gospod,« je dejal, »saj veste, da sem reven. Karkoli imam, sem si moral sam prislužiti. Trdo moram delati, da preživim svoja otroka. Pravili so mi, da so me našli ljudje tam nekje na Krasu za skalo, spravili v Trst, in od tam prenesli sem v rejo. Nikoli nisem izvedel, kdo je moj oče in kdo moja mati. Nikoli nisem od njih prejel le toliko, kolikor je črnega za nohtom. A povem vam, kakor sem reven, rad bi dal sto goldinarjev, ko bi le enkrat mogel videti svojega očeta in svojo ljubo mater! O, kako bi jih spoštoval, kako bi jim stregel!«

Mislil sem si na tihem: kako blago srce bíje pač v teh preprostih prsih! Kako bi moralo biti srce razvneto hvaležnosti posebno še onim otrokom, katerim so stariši lepo in dobro vse preskrbeli za dušne in telesne potrebe?

F. B.

Striček.

V grmiček striček
poseže
in tenko šibo
odreže.

Smehljaje z njo me
ošvrkne,
da skoraj solnce
mi mrkne.

„Le čakaj, striček,
le čakaj,
nikar domov ne
korakaj.“

Doma te čaka
nesreča,
nesreča, pa žalost
še večja.

Cigan ti pipo
ukral je,
duhana mnogo
pobral je.

Oj, to pa tebe
ošvrkne,
da radost na licih
ti mrkne.“

Gradiški.

